

zásady v různých jiných oborech práva, na př. v právu exekučním (§ 81 čís. 2 a 4 ex. ř.) nebo ústavním (§ 122 úst. list.) a církevně-státním (§ 1 čís. 1 zákona ze dne 20. května 1874, čís. 68 ř. zák., což jest jen případnost §u 26 obč. zák.) a j., nýbrž stačí zde úplně normy v oboru práva soukromého. A tu, nehledě ani k §u 26 obč. zák., jenž za nedovolené prohlašuje společnosti, jichž ústava nesrovnává se s dobrými mravy, a k §u 1174 obč. zák. perhorreskující každé jednání ob turpem causam, t. j. za nemravným účelem, jest nejdůležitější § 879 obč. zák., jenž zakazuje smlouvy, přičící se dobrým mravům, prohlašuje je za nicotné a odpírá jim účinek, a § 1295, odstavec druhý obč. zák., jenž zapovídá výkon práva, přičící se dobrým mravům, ovšem jak dodává, děje-li se to za účelem, druhého poškoditi, což ale je pleonasmus. Pakliž ale tak, zapíral by právní řád sama sebe, kdyby v otázce, o niž jde, jednal jinak, i nelze se tedy do zákona domnívati, že chtěl nadržovati špatným mravům. Špatným mravem však by bylo, kdyby manžel dopouštěl se vůči manželce deliktů, na př. týrání, přímo v tom úmyslu a za tím účelem, by ji dohnal k rozvodu a opatřil si tak jejím vítězným rozsudkem duvod k rozluce; tu by platila zajisté stará právní řehole, jež je jen aplikací zákazu špatných mravů, že se deliktem nenabývá práv (nemo ex suo delicto meliorem conditionem suam facere potest), neboť to dopouštěti byl by morální cynism, znamenající úplný rozvrat právního řádu. Něco takového však v tomto případě ani zdaleka nelze tvrditi. Věc naprosto nevypadá tak, že stěžovatelka se stala obětí svého odporce, naopak není příliš příznivé světlo, v němž se ona sama v této rozlukové věci jeví. Ona sama uvádí, že mezi nimi za účasti jich právních zástupců bylo smluveno, že ona podá žalobu na rozvod a že nechají vynésti rozsudek pro zmeškání, což vše se pak také skutečně stalo a jen se mezi nimi stále jednalo o její hmotné uspokojení, věc tedy dělá dojem, že ona chtěla ochotu svoji k rozvázání manželství prodati co nejdráže a učiniti dobrý obchod, jenže k narovnání nedošlo, jak se zdá, pro přílišnost jejích nároků. Že byla nejen k rozvodu, nýbrž i k rozluce úplně svolující, pak-li by jen přistoupeno bylo na podmínky v majetkovém ohledu od ní kladené, je z jejího vlastního líčení děje jisto. Ale ona nebyla ani k rozvodu nucena, pak-li odporce na její podmínky nepřistoupil, mohla se tedy pojistiti dříve než kollusivní jednání před rozvodovým soudem se stalo, a nemůže se nyní cítiti ukřivděnou, když povolena byla odpůrci rozluka, avšak do povolení pojat byl výrok o jeho vině, jenž jí dle §u 1266 obč. zák. zajišťuje plné zadostiučinění majetkové, které ovšem možná nedosáhne výše nároků doposud od ní za podmínku pro výkup jejího souhlasu s rozlukou kladených.

#### Čís. 5190.

**Exekuce na základě říško-německých exekučních titulů.**

Úřední doložka soudního písaře, že nález (rozsudek) jest pravomocný, jest vysvědčením, že nález nepodléhá opravnému prostředku, stavicímu vykonatelnost.

Rozsudek »s výhradou«, vyneseny německým soudem, není v tuzemsku vykonatelným, třebaš jím v Německu byl, leč že by šlo o roz-

**sudek, vyhrazující žalovanému uplatnění vzájemné pohledávky namítané započtením (§ 302).**

(Rozh. ze dne 23. července 1925, R I 613/25.)

Na základě rozsudku »s výhradou« zemského soudu v Budišíně povolil soud první stolice (krajský soud v Č.) exekuci. Rekursní soud exekuční návrh zamítl v podstatě z týchž důvodů jak v rozhodnutí R I 614/25 (čís. sb. 5191).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Důvody, jimiž rekursní soud opřel zamítnutí exekučního návrhu, nejsou ovšem správné. Pokud se opírají o § 80 odstavec druhý ex. ř., vlastně ježto tento neplatí, dle posledního odstavce vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n., nyní o § 328 čís. 2 něm. civ. soud. řádu, přepsaného na Československo, jsou na omylu, ježto žaloba doručena byla žalovanému (exekutu) k vlastním rukám v jeho bydlišti v Čechách okresním soudem v H., což úplně odpovídá §u 328 čís. 2 něm. soud. řádu, přepsaného na Československo, a na doručení usnesení ohledně útrat se předpis ten vůbec nevztahuje. Pokud se opírají o odstavec třetí §u 80 ex. ř., nelze seznati, proč by předpisu tomuto, že musí vysvědčeno býti, že nález nepodléhá opravnému prostředku, stavícímu vykonatelnost, nevyhovovala úřední doložka soudního písaře, že nález (rozsudek) jest právomocný, vždyť toto jest více než ono, jak z porovnání obou alternativ §u 1 čís. 1 čs ex. řádu a §u 505 odstavec třetí c. ř. s. jasně plyne, a sám něm. civ. soud. řád v §u 705 praví, že právní moc nastává teprv uplynutím lhůty k opravnému prostředku. Nicméně zamítající výrok jest správný, jenže z docela jiných příčin, právě již z té, kterou naopak rekursní soud neuznal za danou, maje mylně za to, že německo-říšský tak zv. rozsudek s výhradou rovná se významem svým exekučním titulům §u 1 čís. 1—3 ex. ř. a že jest tedy v Čs. republice vykonatelným.

V dalším uvedl Nejvyšší soud v důvodech totéž, co v druhém odstavci důvodů čís. sb. 5191.

a pokračoval pak:

Dlužník v rekursu namítl kromě nedostatku dle §u 80 čís. 1 a §u 81 čís. 2 ex. ř. zvláště také, že se nejedná o exekuční titul ve smyslu §u 1 čís. 1—3 ex. ř., a tento důvod jest oprávněn. Neboť: Dle citované vyhlášky čís. 131/24 předposlední odstavec pro exekuci v Německu přicházejí v úvahu exekuční tituly uvedené v §u 1 ex. ř. pod čís. 1, 2, 3 a dle posledního odstavce vyhlášky je pokládati vzájemnost za zaručenou v témže rozsahu, jde-li dle §u 79 ex. ř. o exekuci na základě říšsko-německého titulu exekučního; musí tedy, má-li exekuce býti po-

volena, jíti o některý z tří exekučních titulů, uvedených v čís. 1, 2, 3 Šu 1 ex. ř., ale nejde o žádný z nich. Exekučním titulem je rozsudek zemského soudu v Budišíně ze dne 23. prosince 1924, vyhotovený dne 2. ledna 1925, nadepsaný jako »rozsudek s výhradou« a obsahující také výrok, že »žalovanému se provedení jeho práv vyhrazuje«, kterýž výrok se pak v důvodech rozsudku odvodňuje předpisy Šu 597 a 599 čís. 1 něm. civ. soud. řádu. Jest si tedy třeba uvědomiti povahu takového rozsudku s výhradou. Něm. civ. soud. řád zná rozsudek s výhradou ve více případech, tak rozsudek s výhradou vzájemné pohledávky k započtení namítané (§ 302), s výhradou omezeného ručení (§§ 305, 780, 781), s výhradou obran (§§ 540, 541), s výhradou ohlášených práv v řízení vyzývacím (§ 953) a konečně rozsudek s výhradou ve sporu listinném (§ 599), o nějž tuto jde. Každý rozsudek s výhradou má dle obsahu cit. předpisů ten v tuzemsku neznámý nedostatek, že o jistých právech žalovaného nerozhoduje, nýbrž rozhodnutí o nich vyhrazuje, nicméně zákon o něm pravidelně praví, že je, co se týče opravných prostředků a exekuce, na roveň rozsudku konečnému (§§ 302, 3, 540, 3, 599, 3), který dle Šu 300 vyřizuje věc ovšem s konečnou platností. V tomto případě jde o rozsudek s výhradou, vyneseny ve sporu listinném, upraveném v §§ 592—601, a tento spor se rovná tuzemskému řízení rozkaznímu, upravenému v §§ 548—554 c. ř. s., jenže rozdíl je v tom, že v německém sporu listinném nepřipouští se žalovanému žádná námitka, kterou není s to úplně dokázati dukazy v listinném sporu přípustnými (§ 598), jimiž jsou jen listiny a přísaha (§ 595), pročez právě se mu uplatnění těchto práv musí vyhraditi (§ 599). Není to tedy rozsudek ve smyslu čs. Šu 1 čís. 1 ex. ř., jenž předpokládá rozsudek konečně jakožto rozsudek bezvýhradný, jenž i v rozkazním sporu jedině jest přípustným. Z rozsudků s výhradou jedině rozsudek vyhrazující žalovanému uplatnění vzájemné pohledávky k započtení namítané (§ 302) mohl by v tuzemsku platiti za exekuční titul dle Šu 1 čís. 1 ex. ř., protože se rovná tuzemskému dílčímu rozsudku §§ 391, 392 c. ř. s., nikoli však ostatní, protože ty ani o zažalované pohledávce nerozhodují s konečnou platností. Není tedy rozsudek, o nějž jde, v tuzemsku exekvovatelným, třeba že jím v Německu byl (§§ 704, 708 čís. 4 něm. c. ř. s.), byl-li za předběžně vykonatelný prohlášen, jak se v tomto případě dle jeho obsahu stalo. Srov. rozhodnutí býv. víd. nejv. soudu ze dne 28. září 1910, Rv 1235/10 úř. sb. 1372 Gl. U. 5708, vydané na základě staršího právního stavu, jenž ovšem byl podstatně stejný.

### Čís. 5191.

#### Exekuce na základě říško-německých titulů.

Úřední výkaz o doručení žaloby netřeba připojiti, jakmile se žalovaný do sporu pustil, neboť tím, že se k jednání dostavil, je vada v doručení zhojena.

Předpisu Šu 80 čís. 3 ex. ř. vyhovuje potvrzení, že rozhodčí nález jest dle podmínek Brémské bavlnové bursy pravomocným.